

Arrest

nr. 315 460 van 25 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LENS
Montoyerstraat 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. HENNICO loco advocaat B. LENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 9 januari 2021, dient op 11 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 21 september 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker een eerste maal gehoord wordt op 21 januari 2021 en een tweede maal op 14 maart 2022.

1.3. Op 13 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 16 maart 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en een soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op 1 januari 1996 in het dorp Khan al Subul, gelegen in de provincie Idlib. U maakte uw secundaire scholing af en daarna werkte u ongeveer een jaar in de bouwsector. De laatste jaren had u geen job meer omwille van de oorlogssituatie en was u afhankelijk van hulporganisaties.

Op 1 januari 2015 bent u religieus getrouwd met de op 28 juli 2001 geboren [A.N.]. Op 19 februari 2015 werd het huwelijk wettelijk geregistreerd. Jullie zoon [A.] werd geboren op 1 januari 2017 en jullie dochter [B.] werd geboren op 1 mei 2019.

In 2019 naderde het regime uw dorp. Er vonden bombardementen plaats. Omwille van deze situatie verhuisde u met uw vrouw en kinderen eind 2019 naar Sarmada (Idlib), waar jullie woonden tot begin 2020. Nadien woonden jullie zo'n twee jaar samen in Turkije.

In september 2022 vertrok u uit Turkije. Uw vrouw en kinderen bleven in Turkije wonen bij de broer van uw vrouw, waar zij tot op heden wonen. Zelf reisde u via Bulgarije, Servië, Tsjechië en Duitsland naar België, waar u aankwam op 26 september 2022. Op 28 september diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer [N.A.J.] (CG [...]) is in België erkend als vluchteling.

Bij een terugkeer naar Syrië vreest u gearresteerd of gemobiliseerd te worden door het Syrische leger.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw Syrische identiteitskaart; een kopie van de uittreksels van de burgerlijke stand van uw echtgenote en uw kinderen; een kopie van uw huwelijksakte; een kopie van het uittreksel van uw gezinssamenstelling. Op 23 februari 2024 maakte u via mail opmerkingen over op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Het CGVS stelt vast dat u op 19 februari 2015 een huwelijk hebt afgesloten met [A.N.]. Uit hetgeen hierna volgt, dient te worden geconcludeerd dat het om een kindhuwelijk ging tussen u als volwassen man en een meisje van zeer jonge leeftijd.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat [A.N.] op het moment van de voltrekking van het huwelijk slechts 13 jaar oud was (zie verklaring DVZ d.d. 24/11/2022, punt 16 + CGVS, p. 8). Dit blijkt ook uit de door u neergelegde documenten. Op de huwelijksakte staat de datum van het huwelijk vermeld als zijnde 19 februari 2015. Op het uittreksel van de burgerlijke stand van uw echtgenote en op de gezinssamenstelling staat haar geboortedatum als zijnde 28 juli 2001. Op uw identiteitskaart en op de gezinssamenstelling staat uw eigen geboortedatum, namelijk 01/01/1996 (voor vertalingen van de data genoteerd op deze documenten, zie

CGVS, p. 7-8). Hieruit blijkt dat u op het moment van het huwelijk een volwassen man was van 19 jaar oud. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet verwant bent met [A.]. U stelt dat uw broer is getrouwd met haar paternale tante en vandaar kenden uw ouders haar (zie CGVS, p. 9). Wanneer u op de DVZ werd gevraagd hoe jullie elkaar hebben leren kennen, stelde u enkel dat het werd geregeld door de familie (zie verklaring DVZ d.d. 24/11/2022, p. 15).

Er kan niet worden aangenomen dat er in hoofde van [A.N.] sprake was van een vrije en volledige instemming met het huwelijk. De door u geschetste context wijst integendeel op dwang.

Zij er vooreerst op gewezen dat er op internationaal vlak een ruime consensus bestaat om kindhuwelijken als een vorm van gedwongen huwelijken te beschouwen omdat kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd in te stemmen met hun huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt. Dit geldt in het bijzonder voor huwelijken die worden afgesloten met of tussen (een) zeer jonge huwelijkspartner(s) (zie Landeninformatie, stukken 2 - 5). Gezien het feit dat uw huwelijkspartner op bijzonder jonge leeftijd werd uitgehuwelijkt, kan enkel worden geconcludeerd dat het huwelijk werd afgesloten zonder haar volledige, vrije, en geïnformeerde instemming.

Uit uw verklaringen blijkt dat het huwelijk geregeld werd via de vrouwen van de families (zie CGVS, p. 9). U verklaart dat uw zussen [N.] en [K.] het huwelijk hadden geregeld en u verwijst hierbij naar de traditie (ibid.). U zag [A.N.] voor de eerste keer toen uw zussen een afspraak hadden vastgelegd met haar ouders. U ging toen naar haar huis, u zag haar en jullie families praatten met elkaar. Opmerkelijk is dat er bij die eerste ontmoeting nog geen gesprek plaatsvond tussen u en uw toekomstige vrouw. U verklaart bovendien dat ze heel verlegen was de eerste keer dat u haar zag (ibid.). U stelt dat er tijdens die afspraak beslist werd om het huwelijk te laten plaatsvinden. Jullie waren nadien zo'n twee maanden verloofd, een periode waarin u uw toekomstige echtgenote geen enkele keer hebt gezien (ibid.). Voorafgaand aan het huwelijk, bespraken uw zussen met haar familie de kleine geldsom die moest gegeven worden voor het huwelijk en een geldsom in het geval dat er een scheiding zou plaatsvinden (zie CGVS, p. 9-10). Met de sheikh werd er niets besproken, die moest enkel weten of er een akkoord was (zie CGVS, p. 10). Het huwelijksfeest vond plaats in het huis van haar ouders met familieleden van beide kanten (zie CGVS, p. 11). Daarna ging uw echtgenote mee naar uw huis (ibid.). Nergens in uw verklaringen blijkt dat [A.N.] vragende partij was voor het huwelijk of dat zij de mogelijkheid had om beslissingen te nemen over het huwelijk. Het initiatief ging uit van uw zussen en de ouders van [A.N.], niet van haarzelf. Bovendien kan gesteld worden dat het huwelijk overhaast werd geregeld. Er waren immers slechts twee maanden tussen het aanzoek en het huwelijk. Gezien de snelheid waarmee het huwelijk werd geregeld en het gebrek aan kennismaking tussen u en [A.] voor of tijdens de periode van verloving, is er geen enkele aanwijzing dat er gedeelde gevoelens bestonden of een gedeelde wens om een gezin te stichten. Ook had het meisje geen redelijke tijd om haar toestemming te geven voor een huwelijk met een op dat moment vreemde man, die zij slechts eenmaal had gezien en met wie zij nooit gesproken had voordat het huwelijk effectief plaatsvond. Deze gang van zaken, waarbij ze op zeer jonge leeftijd uit haar vertrouwde omgeving van haar naaste familie weggehaald werd en bij uw familie werd ondergebracht, en waarbij ze met u huwde wanneer ze u slechts één keer gezien had en niet eens met u had durven spreken, onderstreept het gedwongen karakter van het kindhuwelijk.

Een op dergelijke manier tot stand komen van een kindhuwelijk ligt in lijn met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Hieruit blijkt dat, hoewel huwelijken met partners onder 18 jaar steeds hebben bestaan in Syrië – hoewel slechts in een (absolute) minderheid van de gevallen, er als gevolg van het (aanhoudend) conflict een verontrustende stijging van het aantal kindhuwelijken vastgesteld werd en dat bovendien de huwelijksleeftijd daalt. Vooral meisjes worden op steeds jongere leeftijd uitgehuwelijkt. Hoewel het een gelaagde problematiek betreft kunnen er toch een aantal grote lijnen worden ontwaard. Zo blijkt dat de uitgehuwelijkte meisjes in kwestie weinig of geen, laat staan evenwaardige, inspraak hebben in de partnerkeuze; de meisjes niet zelden zichzelf te jong achten voor het huwelijksleven; en ze een zeer kwetsbare groep vormen (zie landeninformatie, stukken 3 – 4).

U haalt zelf op geen enkel moment aan dat het hier om een gedwongen huwelijk gaat. Echter kunnen uw verklaringen over de toestemming van [A.N.] om te huwen niet overtuigen dat dit haar vrije keuze geweest zou zijn. Wanneer u wordt gevraagd hoe u te weten kwam dat zij akkoord ging met het huwelijk, stelt u simpelweg dat de vrouwen dit wisten (zie CGVS, p. 9). Wanneer u wordt gevraagd hoe u wist dat de vrouwen het wisten, verklaart u dat u dat wist omdat uw zussen het haar gevraagd hadden en het u verteld hadden (ibid.). U hebt dus met andere woorden via via vernomen dat het meisje akkoord ging maar niet van haarzelf. Ook stelt u dat zij het huwelijk had kunnen weigeren als zij dat gewild had (zie CGVS, p. 10). Wanneer u echter gevraagd wordt waarom u dit dacht, verklaart u enkel dat het was omdat de vrouwen van uw familie in contact waren met haar familie (ibid.), een antwoord waarmee u niet uitklaart hoe u wist dat [A.] zelf akkoord ging. Uit uw verklaringen hierover blijkt zelfs des te meer dat het huwelijk door familieleden geregeld werd zonder de uitdrukkelijke wens van [A.]. Hoewel u meermaals wordt gevraagd hoe u wist dat [A.N.] met u wou

huwen, blijft u ontwijkend antwoorden op de gestelde vragen en geeft u geen antwoord waaruit kan blijken dat u een daadwerkelijke poging hebt ondernomen om haar standpunt terzake te weten te komen. U stelt zelfs expliciet dat u haar niet persoonlijk hebt gevraagd of zij wilde trouwen en u verwijst daarbij naar de traditie volgens dewelke u haar dat niet kon vragen (zie CGVS, p. 10). U vond het dus met andere woorden niet nodig om haar toestemming te vragen. Daarbij dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien zij via haar familie haar akkoord zou hebben gegeven, deze instemming niet beschouwd kan worden als een volwaardige en geïnformeerde instemming die vrij was van emotionele druk. Gezien haar zeer jonge leeftijd op het moment van het huwelijk, kan namelijk niet verwacht worden dat zij in staat zou zijn geweest zich te verzetten tegen de verwachtingen van haar familie en van haar huwelijkskandidaat.

Hoewel uw verklaringen een loutere neerslag zijn van de manier waarop u de feiten wil weergeven of de feiten hebt ervaren, tonen zij aan dat het om niet enkel om een kindhuwelijk maar evengoed om een gedwongen huwelijk gaat.

Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat u sinds het afsluiten van het religieuze huwelijk seksuele betrekkingen had met [A.N.].

U stelt dat zij meteen na het huwelijksfeest de nacht bij u doorbracht en dat jullie toen seksuele betrekkingen hadden (zie CGVS, p. 11). Er bestaat dus geen twijfel over het feit dat [A.] op dat moment slechts dertien jaar oud was. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB) (infra). Bovendien heeft België op 8 maart 2013 het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, gesloten op 25 oktober 2007 te Lanzarote, geratificeerd. In dit verdrag verbinden de verdragsluitende partijen zich er onder meer toe de nodige wetgevende of andere maatregelen te nemen om te waarborgen dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat, volgens de relevante bepalingen van het nationale recht, nog niet de leeftijd van seksuele meerderjarigheid heeft bereikt, strafbaar wordt gesteld.

Bovendien geldt hier de omstandigheid dat deze seksuele handelingen niet enkel werden verricht door een volwassene ten aanzien van een zeer jong meisje maar dat ze kaderden binnen een zeer specifieke context. Met name gaat het over een kindhuwelijk met een gedwongen karakter, aangegaan tijdens een conflictsituatie. Het seksueel contact begon direct na het afsluiten van het huwelijk, de pas gehuwden hadden tot die dag nog niet eerder met elkaar gesproken, en het meisje werd in een situatie geplaatst waarbij ze bij haar schoonfamilie moest intrekken. Bovendien kan worden aangenomen dat [A.] zich in een zeer kwetsbare positie bevond en (direct of indirect) onder een zekere druk stond om deze seksuele handelingen te verrichten, zoals druk om te voldoen aan de verwachtingen van het huwelijk of familiedruk om snel kinderen te krijgen (zie algemene informatie toegevoegd aan het dossier).

Deze overweging moet ten eerste worden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek, aangezien u een volwassen man was op het moment dat het huwelijk werd afgesloten, het huwelijk op het initiatief van uw zussen werd geregeld, en u wist dat het afsluiten van een huwelijk ook zou leiden tot het consumeren van het huwelijk. Door dit huwelijk aan te gaan kon u dus voorzien dat u seksuele betrekkingen met een 13-jarige zou hebben, mogelijks met zwangerschappen op jonge leeftijd tot gevolg.

Los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming dat volgens de Belgische wetgever geldt voor kinderen jonger dan 14 jaar, de kwetsbare positie van [A.N.], en de context van het gedwongen huwelijk, blijkt bovendien niet dat u zich terdege heeft vergewist van het fysiek en psychisch welbevinden van [A.] op het moment dat u overging tot seksuele betrekkingen met haar. Ook hier geldt dat het CGVS zich enkel kan baseren op uw eigen verklaringen en de manier waarop u de feiten zelf wenst weer te geven of zelf heeft ervaren, waardoor het bij voorbaat gaat om uw subjectieve weergave van de feiten. Wanneer u bij de DVZ vragen werden gesteld over het akkoord van [A.], bleek uit uw antwoorden dat u haar akkoord voor de seksuele betrekkingen afleidde uit haar akkoord voor het huwelijk (zie verklaring DVZ d.d. 24/11/2022, p. 15). Meer nog, wanneer u haar een derde keer werd gevraagd hoe u wist dat zij akkoord ging met de seksuele relaties, stelde u zelfs dat er geen huwelijk was geweest als zij niet akkoord was geweest (ibid.). Wanneer u hierover opnieuw vragen worden gesteld op het CGVS, legt u gelijkaardige verklaringen af. U stelt dat u wist dat uw vrouw instemde omdat u haar in het begin had gevraagd of ze akkoord ging en ze had ja gezegd (zie CGVS, p. 11). Wanneer u echter wordt gevraagd wat er gebeurd zou zijn als zij niet die eerste nacht meteen seksuele betrekkingen had willen hebben, stelt u dat er dan geen huwelijk geweest zou zijn (ibid.). Dit toont aan dat er toch een grote druk lag op het meisje om te voldoen aan de verwachtingen waarmee het huwelijk gepaard ging. Wanneer u wordt gevraagd of de seksuele betrekkingen niet even hadden kunnen wachten, stelt u wel dat het gekund had als iemand er niet mee akkoord was gegaan (ibid.). U voegt toe dat ook haar ouders akkoord waren gegaan en wel aangevoeld zouden hebben of dit de juiste beslissing was (zie CGVS, p. 12). U schuift met deze verklaring de verantwoordelijkheid af naar haar ouders, terwijl u zelf als

volwassene op dat moment een bewuste keuze maakte. Uw beknopte verklaringen over de manier waarop u zich ervan hebt vergewist of [A.] wel zeker akkoord was met de seksuele betrekkingen, kunnen geenszins overtuigen. Gezien de kwetsbare positie waarin [A.] zich bevond kan echter niet worden aangenomen dat ze zich werkelijk in een situatie bevond waarin ze zelf haar instemming kon geven, laat staan de seksuele handelingen binnen dit huwelijk kon afwijzen. Er kan dus niet worden aangenomen dat u zich ten aanzien van het meisje heeft verzekerd van haar oprechte instemming bij jullie seksuele betrekkingen.

Het huwelijk op jonge leeftijd had bovendien ontegensprekelijk een significante, negatieve impact op de fundamentele rechten van [A.N.] en haar fysieke en psychische integriteit.

Het afsluiten van een kindhuwelijk betreft een vorm van gendergeweld en discriminatie die zich niet louter beperkt tot het psychologische effect van het niet mogen beslissen of, wanneer en met wie men trouwt. Het brengt ook met zich mee dat het meisje gevangen zit in een huwelijk met een oudere man en dient te leven als een echtgenote met alle bijhorende plichten terwijl ze nog een kind (of adolescent) is. Het gedwongen kindhuwelijk veroorzaakt zowel fysiek als psychisch leed. Meisjes in een gedwongen kindhuwelijk lopen een groot risico op huiselijk geweld. Het stigma dat op echtscheidingen rust en de schaamte die het met zich meebrengt zowel in hoofde van de desbetreffende meisjes alsook voor hun betrokken families, vormen een belangrijke reden die velen ertoe dwingt om in een gewelddadige relatie te blijven. In de landeninformatie wordt aangekaart dat families en individuen vaak niet overgaan tot het rapporteren van gevallen van suicide waardoor het niet eenvoudig is om data te bekomen omtrent gevallen van huishoudelijk geweld en eventuele suicide in hoofde van jonge meisjes die volgt uit een gedwongen kindhuwelijk. Gelet op de taken en verplichtingen die een huwelijk met zich meebrengt, wordt de toegang tot school voor de jonge meisjes in sterke mate beperkt. Een gedwongen kindhuwelijk heeft ook onbetwistbare schadelijke gevolgen voor de gezondheid van de meisjes. Zij riskeren immers op zeer jonge leeftijd een zwangerschap met niet ondenkbare complicaties. Omwille van hun jonge leeftijd is hun lichaam nog volop in ontwikkeling en vaak niet in staat een zwangerschap te dragen, met miskramen tot gevolg. Voorts hebben jonge meisjes veelal geen kennis omtrent reproductieve gezondheid. Naast voormelde directe gevolgen van het gedwongen huwelijk, dient ook de nodige aandacht te worden besteed aan de gevolgen op lange termijn, zijnde het gebrek aan capaciteit tot zelfbescherming, beperkte kennis van hun rechten en mogelijkheden, de kans op uitbuiting en misbruik.

Er werd hierboven reeds toegelicht dat het huwelijk betekende dat [A.N.] uit haar vertrouwde omgeving en van haar naaste familie werd weggehaald en haar intrek moest nemen bij uw familie. Los daarvan diende ze op zeer jonge leeftijd seksuele betrekkingen te hebben met een volwassen man die ze niet of nauwelijks kende. Zodoende werd haar reeds op zeer jonge leeftijd het recht op fysieke en seksuele zelfbeschikking ontnomen. Haar eerste kind werd geboren op 1 januari 2017 (zie CGVS, p. 7), toen [A.] zelf nog maar vijftien jaar oud was. Verder diende ze als minderjarige de rol van echtgenote en moeder aan te nemen, met alle maatschappelijke verwachtingen die daaraan gekoppeld zijn. Zo blijkt dat zij niet verder dan de lagere school heeft kunnen studeren en dat zij nooit buitenshuis heeft gewerkt (zie CGVS, p. 5). Een gebrek aan scholing kan op zijn beurt dan weer leiden tot genderongelijkheid, het onvermogen om een inkomen te verwerven en het gebrek aan financiële autonomie, maar verhoogt ook in sterke mate het risico op sociale isolatie. In samenlezing met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie Landeninformatie, stukken 2-6), dewelke de voornoemde consequenties voor [A.N.] – naast andere gevolgen – expliciet attesteren als typische schadelijke gevolgen van gedwongen huwelijken op jonge leeftijd, kan niet anders dan besloten worden dat haar fundamentele rechten als kind en als vrouw ernstig werden geschonden en dat het huwelijk een zeer negatieve impact had op haar fysieke en psychische integriteit. Hierbij dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, dewelke er op wijst dat de bijzondere kwetsbaarheid van minderjarigen niet vermindert door het huwelijk (integendeel) (HvJ derde Kamer, zaak C-230/21, 17 november 2022, §45).

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie. Op basis van het voorgaande dienen het huwelijk dat u met de op dat moment slechts dertienjarige [A.N.] hebt afgesloten en de seksuele betrekkingen die vlak daarop volgden, dan ook als een ernstig, niet-politiek misdrijf te worden beschouwd. Zoals hierboven werd aangehaald, hebt u zich namelijk schuldig gemaakt aan de totstandkoming van het gedwongen huwelijk en de verkrachting van een minderjarige.

Dat kindhuwelijken en gedwongen huwelijken effectief als een ernstig misdrijf dienen te worden beschouwd vindt allereerst weerklank in het feit dat verschillende wetgevende vergaderingen inspanningen hebben ondernomen om de strijd aan te gaan tegen kindhuwelijken en gedwongen huwelijken omwille van de kwalijke gevolgen voor het kind. Het Europees Parlement overwoog in de aangenomen resolutie van 4 oktober 2017 over de uitbanning van kindhuwelijken (2017/2663(RSP)) (zie Landeninformatie, stuk 6) onder andere dat de EU zich ertoe heeft verbonden de rechten van het kind te beschermen en dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken een schending zijn van deze rechten; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken desastreuze gevolgen hebben voor de mogelijkheden van vrouwen en meisjes om hun rechten uit te oefenen en voor de gezondheid van meisjes, en dat bijvoorbeeld het gevaar van zwangerschappen met complicaties of besmetting met hiv groot is, en meisjes die in deze situatie verkeren een groot gevaar lopen het slachtoffer te worden van seksueel misbruik, huiselijk geweld of zelfs eermoord; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken fundamenteel in strijd zijn met het recht van vrouwen en meisjes op zeggenschap over het eigen lichaam en lichamelijke integriteit; dat kindhuwelijken een vorm van gedwongen huwelijken zijn, omdat kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd met hun huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt in te stemmen; dat gedwongen huwelijken in het Verdrag van Istanbul worden aangemerkt als vorm van geweld tegen vrouwen en dat dit verdrag verlangt dat het dwingen van een kind tot het aangaan van een huwelijk en het lokken van een kind naar het buitenland met het oogmerk dat kind te dwingen tot het aangaan van een huwelijk strafbaar worden gesteld; en dat in de huidige migratiecrisis nieuwe gevallen van in het buitenland gesloten kindhuwelijken aan het licht zijn gekomen, waarbij het in sommige gevallen ging om kinderen onder de 14 jaar. Hoewel hierin geen leeftijdsgrens wordt aangegeven, kan gelet op de bewoording in de resolutie worden aangenomen dat huwelijken met een persoon van 13-jarige leeftijd zeker gevisieerd worden door deze resolutie (zie overweging G en P). Zij voorts gewezen op de wet van 25 april 2007 tot invoeging van een artikel 391sexies in het Strafwetboek en tot wijziging van een aantal bepalingen van het Burgerlijk Wetboek met het oog op de strafbaarstelling en het uitbreiden van de middelen tot nietigverklaring van het gedwongen huwelijken en de positie van internationale organisaties ten opzichte van gedwongen huwelijken (B.S. 15 juni 2007). Voormeld artikel - later gewijzigd door de wet van 2 juni 2013, waarmee onder andere zwaardere straffen werden ingevoerd (B.S. 23 september 2013) - stelt een gedwongen huwelijk strafbaar met een gevangenisstraf van drie maanden tot vijf jaar en een geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro. In de voorbereidende werken hiervan (Parl.St. Kamer, 2006-2007, 51 2767/001) wijst de federale wetgever er onder andere op dat het gedwongen huwelijk een in verschillende internationale normen verboden schending van de rechten van de mens betreft (ibid., p.6) en herhaalt hij meermaals dat er bij een gedwongen huwelijk sprake is van een ernstige schending van de rechten van de mens (ibid., p.9, 10, 12, 14); geeft hij aan dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijkstoestemming (ibid., p.7); overweegt hij dat de strafbaarstelling van het gedwongen huwelijk strekt tot bescherming van het recht van het slachtoffer uit vrije wil een huwelijk aan te gaan en tot bescherming van zijn vrijheid, waardigheid en fysieke integriteit (ibid., p. 9); en stelt hij dat uit de voorgestelde strafmaat "duidelijk blijkt dat het plegen van dit feit een ernstig misdrijf is" (ibid., p.10). Onder "gedwongen huwelijk" verstaat de wetgever een huwelijk waarbij het de partner(s) de vrije toestemming ontbreekt omdat deze is aangetast door een wilsgebrek aangezien deze toestemming onder dwang werd verleend (ibid., p. 5). De krachtige en ondubbelzinnige termen waarin het Europees Parlement en de federale Kamer kindhuwelijken en gedwongen huwelijken veroordelen, en de strafbaarstelling van gedwongen huwelijken in de Belgische (straf)wetgeving illustreren duidelijk dat het plegen van dit feit als een ernstig misdrijf moet worden beschouwd. Gelet op het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat (i) u intentioneel en uit vrije wil een huwelijk aanging met een meisje dat op dat moment slechts 13 jaar oud was; (ii) gezien haar jeugdige leeftijd en de concrete omstandigheden zoals deze blijken uit uw verklaringen niet anders kan worden besloten dan dat het gaat om een gedwongen huwelijk waarbij geen sprake kan zijn van vrije wil in hoofde van [A.N.]; (iii) dit huwelijk een ernstige negatieve impact had op haar fundamentele rechten alsook op haar fysieke en psychische integriteit; (iv) uit zowel de positie van het Europees Parlement als de Belgische Kamer kan worden afgeleid dat deze een dergelijk gedwongen huwelijk (met een kind) fundamenteel afwijzen omwille van de nefaste impact op het kind of de persoon die tot een dergelijk huwelijk gedwongen; en (v) het gegeven dat de Belgische wetgever gedwongen huwelijken strafbaar heeft gesteld en als "ernstig misdrijf" heeft bestempeld; dient te worden besloten dat u als initiator van dit huwelijk dader bent van een ernstig misdrijf.

In het kader van dit huwelijk heeft u zich bovendien schuldig gemaakt aan de (herhaalde) verkrachting van een minderjarige. Uit uw verklaringen en de elementen uit het administratief dossier blijkt immers dat u als volwassen man van 19 jaar oud regelmatige en volgehouden seksuele betrekkingen met penetratie heeft gehad met een meisje dat bij aanvang van de feiten 13 jaar oud was. Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB). Bij gebrek aan vrijwillige toestemming dienen deze seksuele betrekkingen met penetratie beschouwd te worden als verkrachting (art. 417/11 SWB). Nog los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in

hoofde van een dertienjarige en het gegeven dat [A.N.] zich op dat moment in een uiterst kwetsbare positie bevond (supra), toont u evenmin aan dat zij werkelijk met deze handelingen zou hebben ingestemd of dat u actief pogingen zou hebben ondernomen om u te vergewissen van haar daadwerkelijke instemming (supra). Er kan dan ook worden gesteld dat deze seksuele handelingen als verkrachting moeten worden beschouwd. Verkrachting is door de aard zelf van het misdrijf – als ernstige inbreuk op de fysieke, seksuele en psychische integriteit van de persoon – te aanzien als een ernstig misdrijf. Hierbij dienen verschillende elementen te worden benadrukt die in casu de ernst van het misdrijf verder onderbouwen. Zij bevond zich namelijk in een situatie die een vrije instemming nog meer belemmerde (supra): als dertienjarige uit haar vertrouwde omgeving en van bij haar naaste familie weggehaald en onmiddellijk na haar huwelijk ondergebracht bij uw familie, waarbij redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zij, pas gehuwd, de druk voelde van de hieraan verbonden verwachtingen. Dat u er in een dergelijke context klaarblijkelijk geen probleem in zag om met haar seksuele betrekkingen te hebben, versterkt de vaststelling dat er sprake is van een ernstig misdrijf. Ook in het Belgisch strafrecht wordt verkrachting als een ernstig misdrijf aanzien. Verkrachting, gedefinieerd als “elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt” wordt bestraft met een gevangenisstraf van 10 tot 15 jaar (art. 417/11 SWB). Indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, wordt deze bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (art. 417/16 SWB); ten nadele van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar met een gevangenisstraf van vijftien tot twintig jaar (art. 417/17 SWB). Ook andere niet-consensuele seksuele handelingen, al dan niet ten nadele van minderjarigen worden bestraft met zware gevangenisstraffen (art. 417/7 e.v. SWB). Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat volgens art. 10ter van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering bepaalde seksuele misdrijven die in het buitenland gepleegd werden, vervolgd kunnen worden in België, ongeacht de nationaliteit van de dader. Deze wettelijke bepalingen en de zware straffen wijzen er opnieuw op dat de Belgische wetgever verkrachting of andere niet-consensuele seksuele handelingen, zeker indien zij gepleegd worden jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt. Gelet op het voorgaande kan niet anders dan worden geconcludeerd dat uw seksuele handelingen in het kader van het huwelijk met [A.N.] dienen te worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als **niet-politiek** wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. In dit geval gaat het duidelijk en enkel om gemeenrechtelijke feiten en is er geen sprake van politieke motieven.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. Het huwelijk werd volgens uw verklaringen en volgens het huwelijkscontract namelijk voltrokken in 2015 in Khan al Subul te Syrië (zie CGVS, p. 5), jaren voordat u op 26 september 2022 uw verzoek om internationale bescherming indiende.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. U verklaart dat u 19 of 20 jaar oud was toen u trouwde (zie CGVS, p. 10). U was met andere woorden een volwassen man. Bovendien was u enigszins geschoold, aangezien u uw secundair onderwijs had afgemaakt tot de 6e graad (zie verklaring DVZ d.d. 24/11/2022, punt 11). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u op de hoogte was van de jonge leeftijd van [A.N.] toen u met haar trouwde. U verklaart dat u niet specifiek wist dat zij slechts dertien jaar oud was omdat jullie niet naar de leeftijd kijken (zie CGVS, p. 10). Wel was u ervan op de hoogte dat ze ongeveer veertien jaar was (ibid.). Er dient te worden vastgesteld dat u dus de bewuste beslissing nam om met het meisje in het huwelijk te treden zonder u te vergewissen van haar precieze leeftijd. Wanneer u gevraagd wordt of u haar niet te jong vond om te huwen, stelt u dat het de traditie is waar u vandaan komt (ibid.). Nochtans blijkt dat u niet weet hoe oud uw eigen zussen waren toen zij trouwden (zie CGVS, p. 11). Wanneer naar uw reactie wordt gevraagd toen u haar exacte leeftijd na het huwelijk te weten kwam, stelt u enkel dat u dit normaal vond (zie CGVS, p. 10). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u zich volledig bewust was van de jonge leeftijd van uw echtgenote op het moment van het huwelijk. Wanneer u gevraagd wordt wat nu uw mening is, vanaf welke leeftijd het oké zou zijn voor een meisje om te trouwen, stelt u dat u zou zeggen vanaf vijftien jaar (zie CGVS, p. 10). U stelt dat u het wel normaal vond dat zij jonger was toen u met haar trouwde omdat iedereen akkoord ging (zie CGVS, p. 11) maar toch stelt u dat er vanaf vijftien jaar meer volwassenheid is (ibid.). Daarbij stelt u ook dat u uw dochter waarschijnlijk niet op dertienjarige leeftijd zou willen laten huwen (ibid.). Dat u zich hier over uitspreekt, toont aan dat u zich wel degelijk bewust bent van het problematische aspect van een kindhuwelijk.

Daar u telkens verwijst naar de traditie die het toelaat dat meisjes op jonge leeftijd trouwen (zie CGVS, p. 9 + 10), dient opgemerkt te worden dat u dan ook redelijkerwijze op de hoogte zou moeten geweest zijn van de gevolgen van zo'n huwelijk voor die meisjes. Indien dit een normale praktijk was in uw omgeving, kan

verwacht worden dat u om u heen zag dat meisjes die op jonge leeftijd trouwden minder onderwijskansen kregen, op jonge leeftijd kinderen kregen (met eventuele gezondheidsproblemen als gevolg) en huismoeder werden. Er kan vanuit gegaan worden dat u hiervan op de hoogte was op negentienjarige leeftijd en dat u dan ook bewust was van de gevolgen die het huwelijk alsook de seksuele betrekkingen zouden hebben op uw eigen dertienjarige echtgenote. U stelt dat u met haar wilde trouwen zoals elke andere man wil trouwen (zie CGVS, p. 9) en u stelt dat u het huwelijk ook had kunnen weigeren als u dat gewild had (zie CGVS, p. 10). Er zijn dan ook geen indicaties dat er enige familiale of sociale druk op u zou hebben gerust om met een dermate jong minderjarig meisje te trouwen. U hebt dus met andere woorden bewust gekozen voor dit huwelijk, met kennis van de gevolgen ervan.

Waar u stelt dat het niet ongewoon is dat Syrische meisjes op jonge leeftijd huwen (zie CGVS, p. 10), dient opgemerkt te worden dat deze stelling heel sterk genuanceerd dient te worden. Uit de landeninformatie blijkt namelijk dat kindhuwelijken, zijnde huwelijken waarbij minstens één van de partners jonger dan 18 jaar is, steeds hebben bestaan in Syrië maar ook voor het conflict geenszins de norm waren. Bovendien blijken huwelijken met meisjes van 13 à 14 jaar, ondanks de sterke toename van kindhuwelijken op steeds jongere leeftijd als gevolg van het conflict, steeds veeleer uitzonderingen te zijn geweest dewelke geenszins op een algehele maatschappelijke goedkeuring konden rekenen. Ook in het kader van het conflict, en hoewel er verschillende redenen zijn die aanleiding geven tot een significante stijging van dergelijke huwelijken, blijken ze nog steeds op afkeuring te stuiten binnen de Syrische gemeenschap (zie Landeninformatie, stukken 4 en 5). Er moet hierbij ook aangestipt worden dat u huwde in 2015, op een moment dat het conflict nog in zijn eerste jaren zat, wat het uitzonderlijke karakter van jullie huwelijk nogmaals in de verf zet. U groeide op in een context waarin huwelijken met dergelijk jonge partners nog zeer uitzonderlijk waren en u was op het moment van uw huwelijk nog niet beïnvloed door de lange duur van het conflict. Er kan bovendien worden aangenomen dat u op het moment van het huwelijk voldoende maturiteit was om in te zien dat een huwelijk met een dertienjarige allerminst courant was en zeker geen alomtegenwoordige praktijk vormde. Dat uw familie zich kennelijk bereid toonde om te onderhandelen over een huwelijk met een meisje van 13 jaar oud neemt evenmin weg dat u als volwassen man kan worden geacht zich bewust te zijn geweest van het veeleer uitzonderlijke karakter van een dergelijk huwelijk.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.**

Zo stelt u in de eerste plaats dat wat er gebeurde, toegestaan is in de Syrische wet (zie CGVS, p. 12). Er dient echter te worden opgemerkt dat de omstandigheid dat deze gedragingen in uw land van herkomst, in casu Syrië, niet strafbaar zouden zijn, de toepassing van uitsluiting niet uitsluit. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u voordien nog verklaarde dat u eigenlijk niet weet vanaf welke leeftijd het in Syrië toegestaan is om te huwen (zie CGVS, p. 10). U hebt het dus nagelaten om na te gaan of dit huwelijk wel degelijk was toegestaan volgens de Syrische wet. Artikel 20 van de grondwet moedigt het huwelijk aan en beschermt de "kindertijd" maar legt geen minimumleeftijd voor het huwelijk op. Volgens de Syrische wet op persoonlijke status (law n° 59 van 1953 aangepast door wet 34 van 1975) is de wettelijke leeftijd voor meisjes om te huwen 17 jaar en de wettelijke leeftijd voor jongens 18 jaar. Hier kan echter door een rechter van afgeweken worden tot de leeftijd van 15 voor jongens en de leeftijd van 13 voor meisjes (art. 18.2 Syria Personal Status Law, zie Landeninformatie stuk 9). In uw geval is gebleken dat het meisje niet haar volledige toestemming heeft kunnen geven (zie supra) en dat het huwelijk pas werd geregistreerd zo'n twee maanden nadat het religieuze huwelijk reeds had plaatsgevonden (zie CGVS, p. 7-8), wat aangeeft dat u niet hebt gewacht tot u wettelijk via een rechter de toestemming voor het huwelijk kreeg.

In de tweede plaats wijst u erop dat iedereen akkoord was met het huwelijk en dat uw vrouw nu op latere leeftijd ook akkoord zou zijn gegaan dat het huwelijk gebeurde, al was ze toen op die jonge leeftijd misschien niet genoeg bewust van haar beslissing (zie CGVS, p. 12). Wat uw verklaring over het akkoord op het moment van het huwelijk betreft, kan worden gesteld dat hier gegronde twijfels over bestaan (zie supra). Dat uw vrouw nu op latere leeftijd ook nog akkoord gaat, is een bewering die u niet staaft. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, toegevoegd aan uw dossier, blijkt bovendien dat vrouwen die op jonge leeftijd een huwelijk afsluiten, vaak nadien aangeven dat ze op te jonge leeftijd zijn getrouwd. Tenslotte doet dit aspect an sich niet ter zake, gezien deze beslissing enkel betrekking heeft op de feiten die plaatsvonden op het moment van de totstandkoming van het huwelijk, namelijk januari-februari 2015. De elementen die u aanhaalt kunnen bijgevolg niet worden weerhouden als verschoningsgronden.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling. Uw Syrische identiteitskaart, de uittreksels van de burgerlijke stand van uw echtgenote en uw kinderen, uw huwelijksakte, en het uittreksel van uw gezinssamenstelling tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan en die van uw familie, alsook de gegevens van uw huwelijk. Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist.

Wat betreft de opmerkingen die u op 23 februari 2024 maakte op de notities van het persoonlijk onderhoud, stelt u dat u aan uw echtgenote hebt gevraagd om u de originele documenten op te sturen en niet aan uw ouders, die overleden zijn. Ook voegt u toe dat u een diploma secundair onderwijs heeft en dat het huis waar u woonde geregistreerd stond op de naam van uw ouders. Deze elementen komen echter niet ter sprake in de beslissing.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies uit te brengen over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal is van mening dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 11 juli 2024 de Raad verzocht om huidige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Verzoeker heeft de Raad echter op 19 juli 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Het verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 55/2, 57/6, al. 1°, 6° en 7° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1951 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 houdende de procedure voor het CGVS, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Verzoeker meent dat er sprake is van machtsmisbruik.

Verzoeker betoogt dat niet alle elementen aanwezig zijn om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te denken dat hij een ernstig gemeenrechtelijk misdrijf heeft gepleegd door te trouwen en seksuele relaties te onderhouden met zijn echtgenote, die minderjarig was op het moment van hun huwelijk. Hij meent dat het CGVS onvoldoende aantoonde dat hij op de hoogte was van de onwettigheid van zijn daden alsook dat hij zich bewust was van de eventuele afwezigheid van de toestemming van zijn echtgenote. Omdat het CGVS volgens hem niet aantoonde dat er ernstige redenen zijn om te denken dat hij de intentie en kennis had om een ernstig gemeenrechtelijk misdrijf te plegen, kan hij niet worden uitgesloten van internationale bescherming en dit ongeacht de ernst van het vermeende misdrijf of de mogelijkheid van zijn echtgenote om haar toestemming te geven. Omdat één van de essentiële elementen van het vermeende misdrijf ontbreekt, heeft de commissaris-generaal volgens hem niet voldoende aangetoond dat er ernstige redenen zijn om te denken dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig gemeenrechtelijk misdrijf dat zijn uitsluiting van

internationale bescherming zou rechtvaardigen. Er is volgens hem geen reden om in dit geval een uitsluitingsclausule toe te passen.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat de uitsluitingsclausule strikt moet worden toegepast.

Het is volgens hem duidelijk dat de feiten waarvan hij wordt beschuldigd, namelijk het huwelijk en seksuele betrekkingen met een minderjarige, niet van politieke aard zijn en derhalve gemakkelijk als misdrijven naar gemeen recht kunnen worden gekwalificeerd. Hij is het niet eens met de stelling dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf dat zo ernstig is dat het de uitsluiting van internationale bescherming zou rechtvaardigen. Hij wist in dit verband naar het belang van de context van de gebeurtenissen nu het *in casu* gaat om een persoon van Syrische nationaliteit, die weinig onderwijs heeft genoten en tot een zeer traditionele en religieuze familie behoort. Volgens de Syrische wet zou het niet verboden zijn geweest te huwen met een minderjarige, ouder dan dertien jaar, indien de families de toestemming geven. Het Syrische strafrecht zou evenmin verkrachting binnen het huwelijk strafbaar stellen. Hij vervolgt dat kindhuwelijken helaas heel gewoon zijn in Syrië, in tegenstelling tot wat toegelicht wordt in de bestreden beslissing. Het is volgens hem een kwestie van traditie in zijn regio van herkomst. Hij stelt dat hij, die uit een zeer traditionele familie komt, gedwongen werd om op jonge leeftijd (19 jaar) te trouwen met een meisje dat door zijn eigen familie voor hem was uitgekozen. Het gaat volgens hem duidelijk om een gearrangeerd en gedwongen huwelijk, aangezien het exclusief door de respectieve families van de twee echtgenoten was besloten en georganiseerd. Hij voegt hierbij toe dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud de zeer traditionele, opgelegde en onvermijdelijke context rond zijn huwelijk heeft uitgelegd. Hij legt nog uit dat ook zijn moeder op dertienjarige leeftijd huwde, dat zijn vijftienjarige broer huwde met een veertienjarig meisje en zijn zus ook op veertienjarige leeftijd is gehuwd. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, wordt in de Syrische wet op persoonlijke status bepaald dat de wettelijke leeftijd voor meisjes om te huwen zeventien jaar is en voor jongens achttien jaar, maar dat er door een rechter van afgeweken kan worden tot de leeftijd van dertien jaar voor meisjes. In dit verband benadrukt hij dat hij verklaard heeft dat de beide families hadden ingestemd.

Hij stipt aan dat zijn echtgenote, die nu drieëntwintig jaar oud is, nog steeds volhoudt dat zij er altijd mee heeft ingestemd omwille van de traditie, om met haar man te trouwen en seksuele betrekkingen met hem te hebben, zelfs toen zij nog maar dertien jaar oud was. Zijn echtgenote, die momenteel in Turkije leeft met hun kinderen, stond er volgens hem nog op om te getuigen en haar versie van de feiten te geven. Hij stelt dat het, hoewel zijn echtgenote volgens het Belgische recht geen instemming kon geven op dertienjarige leeftijd, vaststaat dat zij thans hierover een standpunt inneemt. Dit wordt volgens hem nog versterkt doordat zij nu al bijna vier jaar in Turkije woont en heeft kunnen ervaren hoe het huwelijk, de rol van de vrouw, seksualiteit en het functioneren van het gezin anders kunnen worden opgevat. Hij merkt nog op dat hij nooit geweld heeft gebruikt ten aanzien van zijn vrouw.

Verwijzend naar een rapport over de Syrische wetgeving rond het persoonlijk statuut stelt hij dat alle persoonlijke status wetgevingen in Syrië kindhuwelijken toelaten. Daarenboven werd volgens hem het huwelijk op plaatselijk niveau goedgekeurd en aanvaard. Verder tolereert het Syrische familierecht huwelijken van minderjarige meisjes, zolang ze geregistreerd zijn bij een Sheikh, zoals het geval was daar hun huwelijk in 2015 wettelijk geregistreerd werd en dit toen zijn echtgenote nog maar dertien jaar oud was. Dit alles wijst er volgens hem op dat hij in zijn land van herkomst op geen enkele wijze strafrechtelijk aansprakelijk kan zijn voor dit huwelijk. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met bepaalde realiteiten ter plaatse en bepaalde praktijken van een aantal Syrische gezinnen, evenals met de vele bronnen van normativiteit in zijn regio van herkomst met betrekking tot de specifieke kwestie van het huwelijk.

Vervolgens meent hij dat niet voldaan is aan het criterium van de ernst van de schade. Hij wijst erop dat rekening gehouden moet worden met de tijd die verstreken is sedert het plegen van de feiten, de ernst van de feiten, het gedrag van de persoon sindsdien en of hij zijn criminele activiteiten heeft afgezworen. Hij merkt op dat hij sedertdien geen strafbare feiten meer gepleegd heeft. Volgens hem moet de proportionaliteitstoets tussen de gepleegde feiten en de uitsluiting van de vluchtelingenstatus in aanmerking worden genomen. Hij verwijt de commissaris-generaal geen beoordeling te hebben gemaakt van de aard van het vermeende misdrijf en van de gevolgen van de uitsluiting van internationale bescherming, zowel met betrekking tot hemzelf (gelet op zijn vrees voor zijn leven) als met betrekking tot zijn echtgenote en jonge kinderen, die in Turkije in een zeer precarie situatie leven, zonder verblijfsvergunning, hetgeen vereist is alvorens tot uitsluiting te beslissen. Hij vervolgt dat het duidelijk is dat de huidige veiligheidssituatie en de oorlogssituatie in Syrië van dien aard zijn dat hij een reëel risico op vervolging loopt en dat hij voor zijn leven moet vrezen bij terugkeer.

Vervolgens gaat hij in op de bewijsplicht en werpt hij op dat als de autoriteiten besluiten dat een asielzoeker niet de internationale bescherming verdient die hij anders waarschijnlijk nodig zou hebben, zij moeten uitleggen waarom. Hij meent dat de omkering van de bewijslast enkel in zeer bijzondere gevallen mag worden toegepast en niet in zijn geval.

Verder gaat verzoeker in op de vrijstellingsclausule en meent hij dat er geen sprake is van een crimineel opzet. Hij legt opnieuw uit dat hij gehandeld heeft in een bijzondere context, die werd bepaald door de wil van zijn familie en de wil van de familie van zijn echtgenote, die ook werd bepaald door het gewicht van de traditie, de autoriteit van de Sheikh, de religieuze leer en de regels die voortvloeien uit de Sharia, de wijdverspreide toepassing van wetten met betrekking tot de persoonlijke status, de druk om te trouwen in de Syrische samenleving en de extreme complexiteit van de relevante wetgeving. Uit het verhoor blijkt volgens hem dat hij wist dat zijn echtgenote toestemming gegeven had voor het huwelijk. Hetzelfde geldt volgens hem voor hun eerste seksuele relatie nu hij niet de indruk had dat zijn vrouw gedwongen werd om dergelijke handelingen te verrichten. Hij voegt nog toe dat hij nooit heeft overwogen om zijn vrouw te dwingen en/of te misbruiken door op een jonge leeftijd met haar te huwen. Hij had nooit gedacht dat zijn daden beschouwd zouden worden als een ernstig misdrijf. Het administratief dossier bevat volgens hem onvoldoende duidelijke aanwijzingen dat hij met criminele bedoelingen zou hebben gehandeld. Het CGVS heeft volgens hem aldus niet aangetoond dat de twee elementen, die vereist zijn om van een misdrijf te kunnen spreken (materieel en moreel), aanwezig zijn.

Verzoeker gaat vervolgens in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij hij wijst op de dramatische humanitaire en veiligheidssituatie in Syrië. De stad Idlib, waarvan hij afkomstig is, is bijzonder zwaar getroffen door bombardementen in het conflict. Hij wijst erop dat de asielautoriteiten bovendien herhaaldelijk bevestigd hebben dat er in Syrië een situatie van algemene onveiligheid heerst, omdat uit een grondige analyse van de huidige situatie aldaar blijkt dat er een reëel risico bestaat dat een burger wordt blootgesteld aan ernstige bedreigingen van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict. Hij wijst erop dat de herkomst, positie en situatie van zijn familie in de regio, alsmede het ontbreken van bescherming of een reële mogelijkheid tot interne vlucht, geloofwaardig geacht werden.

4. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend nieuw stuk:

- Getuigenis van Mevrouw N..

5. Beoordeling

5.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling.

Overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag wordt een vreemdeling uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub b) van de Kwalificatieverrichtlijn.

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de verwerende partij in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen, die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 51).

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk

karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. "boven elke redelijke twijfel verheven", wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er "ernstige redenen zijn om aan te nemen" dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag alsook dat er "ernstige redenen" aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57). De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, § 35).

Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term "misdrijf" en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een "ernstig misdrijf" in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip "misdrijf" verschilt per nationaal rechtstelsel, waarbij sommige stelsels elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is, kwalificeren als een 'misdrijf', terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en een of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten gehouden moet worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

De *in casu* door de commissaris-generaal weerhouden uitsluitbare handelingen betreffen enerzijds het gedwongen huwelijk en anderzijds de verkrachting, die in België strafbaar worden gesteld in respectievelijk artikel 391sexies en artikel 417/11 van het Strafwetboek. De omstandigheid dat deze gedragingen in het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming, *in casu* Syrië, niet strafbaar zouden zijn, sluit de toepassing van uitsluiting niet uit (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 12-13).

Het loutere feit dat voormelde gedragingen strafbaar zijn in België is een noodzakelijke doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een "ernstig misdrijf" kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

Het "ernstig (niet-politiek) misdrijf" bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip '*sui generis*' te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt noch in het Vluchtelingenverdrag noch in de Vreemdelingenwet, dringt een richtlijnconforme uitlegging zich op, waarbij ook rekening gehouden moet worden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip "ernstig misdrijf" te hebben vastgesteld, als volgt: "*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*" (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36) (hierna: het arrest *Ahmed*). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest *Ahmed* heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat “de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.” (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat de aanbeveling bevat “dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)” (HvJ, C-369/17, pt. 56).

In navolging van het Hof van Justitie doet het UNHCR gelijkaardige aanbevelingen (zie UNHCR *Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees* (HCR/GIP/03/05), 4 september 2003, par. 14; UNHCR *handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967*, 1992, punten 155-157). Naar dit handboek wordt ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/2 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Uit voorgaande blijkt dat het begrip “ernstig niet-politiek misdrijf” een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals *infra* besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het “ernstig niet-politiek misdrijf” een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

5.2. De criteria om de ernst van het misdrijf te beoordelen

Rekening houdend met hetgeen het Hof van Justitie in arrest *Ahmed* heeft overwogen, kunnen de volgende niet-exhaustieve criteria worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf: de aard van de daad, de werkelijke schade, de toegepaste (straf)procedure om het misdrijf te vervolgen en te berechten, (de aard van) de voorziene straf en de vraag of de meeste rechtssystemen het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak.

De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op teneinde een automatische toepassing van de uitsluitingsgronden te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt 91 en 93).

Specifieke feiten kunnen betrekking hebben op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking hebben op de verzoeker zelf, zoals de officiële hoedanigheid waarin die het misdrijf gepleegd heeft, en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 17-18).

5.2.1. De veroordeling en/of strafbaarstelling van het gepleegde feit in verschillende rechtssystemen en de voorziene straf

Zoals aangestipt onder punt 5.1 is het voor de kwalificatie als “ernstig misdrijf” niet vereist dat het strafbare feit een misdrijf uitmaakt in zowel het land van herkomst als in het land van toevlucht. Het hoeft evenwel geen betoog dat, het gegeven dat meerdere rechtssystemen op verschillende niveaus (nationaal, supranationaal en internationaal) de handeling in kwestie veroordelen of als een (ernstig) misdrijf beschouwen, een belangrijke indicatie inhoudt voor de ernst ervan, naast de aard en zwaarte van de straf die daarop desgevallend in de betrokken rechtssystemen wordt gesteld.

In de bestreden beslissing worden de door verzoeker gepleegde handelingen gekwalificeerd als respectievelijk een gedwongen kindhuwelijk en verkrachting.

5.2.1.1. De vrije en volledige toestemming van beide echtgenoten wordt in vrijwel alle internationale en regionale verdragen over huwelijksaangelegenheden vermeld. Het Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen van 1979 spreekt zich het duidelijkst en het krachtigst uit over dit onderwerp en bepaalt expliciet dat vrouwen dezelfde rechten hebben als mannen om vrij een echtgenoot te kiezen en alleen met hun vrije en volledige toestemming een huwelijk aan te gaan (AD, 'Landeninformatie', stuk 2, Bénédicte Fonteneau en Huib Huyse, *"Gedwongen kindhuwelijken: een blinde vlek in de Belgische ontwikkelingssamenwerking? Gedwongen kindhuwelijken bestrijden uit een Belgisch donorperspectief"*, p. 12).

Binnen de Belgische rechtsorde worden gedwongen huwelijken strafbaar gesteld door artikel 391sexies van het Strafwetboek, dat luidt als volgt:

"Hij die iemand door geweld of bedreiging dwingt een huwelijk aan te gaan, wordt gestraft met gevangenisstraf [van drie maanden tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro].

De poging wordt gestraft met gevangenisstraf [van twee maanden tot drie jaar en met geldboete van honderdvijftig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro]."

In de voorbereidende werken van artikel 391sexies van het Strafwetboek wijst de federale wetgever er onder andere op dat het gedwongen huwelijk een in verschillende internationale normen verboden schending van de rechten van de mens betreft, herhaalt hij meermaals dat er bij een gedwongen huwelijk sprake is van een ernstige schending van de rechten van de mens, geeft hij aan dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijks toestemming, overweegt hij dat de strafbaarstelling van het gedwongen huwelijk strekt tot bescherming van het recht van het slachtoffer uit vrije wil een huwelijk aan te gaan en tot bescherming van zijn vrijheid, waardigheid en fysieke integriteit en stelt hij dat uit de voorgestelde *strafmaat "duidelijk blijkt dat het plegen van dit feit een ernstig misdrijf is"* (Parl. St. Kamer, 2006-2007, 51 2767/001, p. 6, 7, 9, 10, 12, 14). De federale wetgever wijst er verder op dat de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa het Comité van Ministers verzocht heeft het gedwongen huwelijk grondig te onderzoeken en de lidstaten van de Raad van Europa aan te bevelen niet alleen op burgerlijk vlak maatregelen te nemen maar ook bepalingen aan te nemen op grond waarvan personen die bewust hebben deelgenomen aan een gedwongen huwelijk en die medeplichtig waren aan de organisatie ervan kunnen worden gestraft (Aanbeveling 1723 (2005), 5 oktober 2005) (*Ibid.*, p. 7).

Op Europees niveau is in meerdere rechtsinstrumenten bij herhaling gewezen op het fundamentele belang van de strijd tegen kindhuwelijken en gedwongen huwelijken. Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, dat op 11 mei 2011 is gesloten te Istanbul (hierna: het Verdrag van Istanbul) merkt gedwongen huwelijken als een vorm van geweld tegen vrouwen aan en verlangt van de verdragsluitende partijen dat zij de nodige wetgevende of andere maatregelen nemen om te waarborgen dat opzettelijke gedragingen om een volwassene of een kind tot het aangaan van een huwelijk te dwingen, strafbaar worden gesteld. In artikel 37 van het Verdrag van Istanbul wordt met betrekking tot gedwongen huwelijken uitdrukkelijk gesteld wat volgt: *"De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat opzettelijke gedragingen om een volwassene of een kind tot het aangaan van een huwelijk te dwingen, strafbaar worden gesteld."* Op 13 juni 2017 werd het Verdrag van Istanbul ondertekend door de Europese Unie en werd namens haar goedgekeurd bij besluit (EU) 2023/1076 van de Raad van 1 juni 2023 (PB 2023, L 143 I, blz. 4), waarna het op 1 oktober 2023 in werking is getreden. In navolging hiervan heeft het Europees Parlement op 4 oktober 2017 de Resolutie over de uitbanning van kindhuwelijken (2017/2663(RSP)) (AD CGVS, Landeninformatie, stuk 5) aangenomen. Hierin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat het dwingen van een kind tot het aangaan van een huwelijk in strijd is met de rechten van het kind en aangemerkt moet worden als een vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes, waarbij benadrukt wordt dat kindhuwelijken derhalve veroordeeld moeten worden. Het Europees Parlement verzoekt de lidstaten om samen te werken met de rechtshandavingsinstanties en het gerechtelijk apparaat in derde landen om deze landen te helpen wetgeving vast te stellen en te handhaven waarin het aangaan van een huwelijk op jonge leeftijd en het dwingen van personen tot het aangaan van een huwelijk wordt verboden. In deze resolutie wordt onder meer verwezen naar het Verdrag van Istanbul.

5.2.1.2. Artikel 417/11 van het Strafwetboek definieert verkrachting als volgt:

"Verkrachting is elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt. (...)"

Aldus dienen seksuele handelingen die gepaard gaan met penetratie en verricht worden met een persoon die daar niet in toestemt als verkrachting te worden gekwalificeerd.

Artikel 417/6 van het Strafwetboek bepaalt wat volgt:

“Beperkingen aan de mogelijkheid tot toestemming door de minderjarige

§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 2 wordt een minderjarige die de volle leeftijd van zestien jaar niet heeft bereikt, niet geacht uit vrije wil te kunnen toestemmen.

§ 2. Een minderjarige die de volle leeftijd van veertien jaar heeft bereikt, maar niet de volle leeftijd van zestien jaar, kan uit vrije wil toestemmen indien het leeftijdsverschil met de andere persoon niet meer dan drie jaar bedraagt.

Er is geen misdrijf tussen minderjarigen die de volle leeftijd van veertien jaar hebben bereikt en die met wederzijdse toestemming handelen wanneer het onderlinge leeftijdsverschil meer dan drie jaar bedraagt.(...)”

Blijkens bovenstaand artikel van het Strafwetboek wordt een persoon, onder de volle leeftijd van veertien jaar, in geen enkel geval geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen. Een persoon, boven de volle leeftijd van veertien jaar maar onder de volle leeftijd van zestien jaar, wordt enkel geacht daarmee uit vrije wil te kunnen instemmen indien het leeftijdsverschil met de andere persoon niet meer dan drie jaar bedraagt. Aldus dienen seksuele betrekkingen met penetratie met iemand onder de volle leeftijd van veertien jaar, of met iemand boven de volle leeftijd van veertien jaar maar onder de volle leeftijd van zestien jaar indien het leeftijdsverschil met de andere persoon meer dan drie jaar bedraagt, per definitie als verkrachting te worden beschouwd.

Krachtens artikel 417/11, tweede zin van het Strafwetboek wordt verkrachting bestraft met een gevangenisstraf van tien tot vijftien jaar. Artikel 417/16 van het Strafwetboek bepaalt dat indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, deze bestraft wordt met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar.

Voorgaande wettelijke bepalingen en de zware straffen waarin zij voorzien, duiden erop dat de Belgische wetgever verkrachting, zeker indien gepleegd jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

Ook op Europees niveau is door de staten die partij zijn bij het Verdrag van Istanbul overeengekomen dat zij alle nodige wetgevende of andere maatregelen nemen om te waarborgen dat seksueel geweld, met inbegrip van verkrachting, strafbaar wordt gesteld. Artikel 36 van het Verdrag van Istanbul luidt als volgt: *“1 De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat de volgende opzettelijke gedragingen strafbaar worden gesteld: a het zonder wederzijds goedvinden op seksuele wijze vaginaal, anaal of oraal met een lichaamsdeel of object binnendringen van het lichaam van een ander;(...)”*

In de preambule van het Verdrag van Istanbul wordt ten andere verwezen naar het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, dat op 25 oktober 2007 is gesloten te Lanzarote. België heeft dit verdrag geratificeerd op 8 maart 2013, waarna het voor België in werking is getreden op 1 juli 2013. In dit verdrag verbinden de verdragsluitende partijen zich er onder meer toe de nodige wetgevende of andere maatregelen te nemen om te waarborgen dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat, volgens de relevante bepalingen van het nationale recht, nog niet de leeftijd van seksuele meerderjarigheid heeft bereikt, strafbaar wordt gesteld.

5.2.2. De aard van de gepleegde daad en de daadwerkelijk toegebrachte schade

De aard van de daad wijst op het type daad dat werd gepleegd, bijvoorbeeld of de daad gericht was op het veroorzaken van de dood of ernstig lichamelijk letsel aan een persoon en de mate van geweld die erbij betrokken was (bijvoorbeeld moord of verkrachting). Naast de duidelijke onderlinge afhankelijkheid tussen de aard van de gepleegde daad en de daadwerkelijk toegebrachte schade is er ook een onmiskenbaar oorzakelijk verband tussen de daden en de schade die daaruit voortvloeit en is er zowel sprake van directe als indirecte gevolgen die de gepleegde daden met zich teweeg brengen (EASO *Practical guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 15).

In casu stelt zich de vraag in welke mate de aard en de daadwerkelijk toegebrachte schade van de door verzoeker gestelde handelingen, door de commissaris-generaal gekwalificeerd als respectievelijk gedwongen kindhuwelijk en verkrachting, prominente criteria zijn bij de beoordeling van de ernst ervan.

5.2.2.1. Gedwongen kindhuwelijk

Om te kunnen beoordelen of het *in casu* afgesloten kindhuwelijk ook een gedwongen huwelijk betreft, dienen alle omstandigheden, eigen aan het geval, in rekening te worden gebracht.

Artikel 146ter van het Burgerlijke Wetboek omschrijft een gedwongen huwelijk als volgt: *“Er is evenmin een huwelijk wanneer het wordt aangegaan zonder vrije toestemming van beide echtgenoten of de toestemming van minstens een van de echtgenoten werd gegeven onder geweld of bedreiging.”* Het gebrek aan vrije wil is te wijten aan de aanwezigheid van dwang, hetgeen de vorm kan aannemen van fysieke, psychologische, seksuele, financiële of emotionele druk. Er is aldus geen rechtsgeldig huwelijk ingeval hetzij het werd

aangegaan zonder vrije toestemming van beide echtgenoten, hetzij de toestemming van minstens één van de echtgenoten gegeven werd onder geweld of bedreiging. Deze voorwaarden moeten niet tegelijkertijd vervuld zijn (P. Senaave, *De wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijn-wettelijke samenwoningen en de gedwongen huwelijken en wettelijke samenwoningen*. Deel I. Civielrechtelijke aspecten).

Een gedwongen huwelijk mag niet worden verward met een gearrangeerd huwelijk, dat in principe wél een geldig huwelijk is daar het niet noodzakelijk wijst op het ontbreken van de (vrije) wil om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Hoewel het huwelijk zelf georganiseerd wordt door de families of derden, blijven de toekomstige echtgenoten de keuze hebben om al dan niet te huwen (SEGERS, W., *Huwelijk*, TPR 2012, afl. 4, 1644-1692). Dergelijke huwelijken kunnen zeer nauw aansluiten bij een gedwongen huwelijk waar het “arrangeren” ervan gepaard gaat met een zekere mate van bedoelde of onbedoelde dwang, waaronder sociale of familiale verwachtingen, economische of strategische motieven ter behartiging van de familiale belangen.

In casu zijn er voldoende elementen voorhanden om te spreken van een gedwongen kindhuwelijk. Om tot deze vaststelling te komen wordt zowel rekening gehouden met verzoekers verklaringen zoals die onder meer blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud als met de algemene (landen)informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt.

De beschikbare landeninformatie beschrijft een gedwongen kindhuwelijk als een schending van fundamentele mensenrechten. Het betreft een vorm van gendergeweld en discriminatie die zich niet louter beperkt tot het psychologische effect van het niet mogen beslissen of, wanneer en met wie men trouwt. Het brengt ook met zich mee dat het meisje gevangen zit in een huwelijk met een oudere man en dient te leven als een echtgenote met alle bijhorende plichten terwijl ze nog een kind (of adolescent) is. Het gedwongen kindhuwelijk veroorzaakt zowel fysiek als psychisch leed. Meisjes in een gedwongen kindhuwelijk lopen een groot risico op huiselijk geweld. Het stigma dat op echtscheidingen rust en de schaamte die het met zich meebrengt zowel in hoofde van de desbetreffende meisjes alsook voor hun betrokken families, vormen een belangrijke reden die velen ertoe dwingt om in een gewelddadige relatie te blijven. In de landeninformatie wordt aangekaart dat families en individuen vaak niet overgaan tot het rapporteren van gevallen van suicide waardoor het niet eenvoudig is om data te bekomen omtrent gevallen van huishoudelijk geweld en eventuele suicide in hoofde van jonge meisjes die volgt uit een gedwongen kindhuwelijk. Gelet op de taken en verplichtingen die een huwelijk met zich meebrengt, wordt de toegang tot school voor de jonge meisjes in sterke mate beperkt. Een gebrek aan scholing kan op zijn beurt dan weer leiden tot genderongelijkheid, het onvermogen om een inkomen te verwerven en het gebrek aan financiële autonomie, maar verhoogt ook in sterke mate het risico op sociale isolatie. Een gedwongen kindhuwelijk heeft ook onbetwistbare schadelijke gevolgen voor de gezondheid van de meisjes. Zij riskeren immers op zeer jonge leeftijd een zwangerschap met niet ondenkbare complicaties. Omwille van hun jonge leeftijd is hun lichaam nog volop in ontwikkeling en vaak niet in staat een zwangerschap te dragen, met miskramen tot gevolg. Voorts hebben jonge meisjes veelal geen kennis omtrent reproductieve gezondheid. Naast voormelde directe gevolgen van het gedwongen huwelijk, dient ook de nodige aandacht te worden besteed aan de gevolgen op lange termijn, zijnde het gebrek aan capaciteit tot zelfbescherming, beperkte kennis van hun rechten en mogelijkheden, de kans op uitbuiting en misbruik (AD CGVS, landeninformatie, EASO COI “*Syria Situation of women*”, februari 2020; World Vision, “*Stolen Future, War and Child Marriage in Northwest Syria*”; Terre des hommes, “*Understanding the social processes underpinning child marriage: The impact of protracted displacement in Lebanon on Syrian refugees*”; KULeuven & HIVA, Bénédicte Fonteneau en Huib Huyse, “*Gedwongen kindhuwelijken: een blinde vlek in de Belgische ontwikkelingssamenwerking? Gedwongen kindhuwelijken bestrijden uit een Belgisch donorperspectief*”).

In het Verdrag van Istanbul wordt gewezen op het structurele karakter van geweld tegen vrouwen, dat erkend wordt als op gender gebaseerd geweld. Ook wordt erkend dat geweld tegen vrouwen tot één van de cruciale sociale mechanismen behoort waarmee vrouwen ten opzichte van mannen in een ondergeschikte positie worden gedwongen. Het Verdrag van Istanbul bepaalt voorts met grote bezorgdheid dat vrouwen en meisjes vaak worden blootgesteld aan ernstige vormen van geweld, zoals huiselijk geweld, seksuele intimidatie, verkrachting, gedwongen huwelijk, misdrijven gepleegd in het kader van de zogenaamde “eer” en genitale verminking, die een ernstige schending van de mensenrechten van vrouwen en meisjes vormen en een belangrijk obstakel zijn voor de verwezenlijking van de gelijkheid van vrouwen en mannen. Ook erkent het Verdrag van Istanbul dat geweld tegen vrouwen een blijk is van historisch ongelijke machtsverhoudingen tussen vrouwen en mannen die hebben geleid tot de overheersing en discriminatie van vrouwen door mannen en de volledige ontplooiing van vrouwen in de weg hebben gestaan (Verdrag van Istanbul, preambule, alinea’s 10, 11 en 12).

Het Hof van Justitie oordeelde dat “*de bijzondere kwetsbaarheid van minderjarigen niet vermindert door het huwelijk. Integendeel, het huwelijk kan, zeker als het gaat om minderjarige meisjes, wijzen op blootstelling*”.

aan de ernstige vorm van geweld die kindhuwelijken en gedwongen huwelijken inhouden." (HvJ derde Kamer, zaak C-230/21, 17 november 2022, §45).

Verzoeker laat de schadelijke gevolgen onbesproken en werpt geen ander licht op voorgaande informatie.

Dat het gedwongen kindhuwelijk zowel indirecte als directe schadelijke gevolgen met zich meebrengt blijkt niet alleen uit verschillende gezaghebbende bronnen die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden, uit het Verdrag van Istanbul en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, maar vindt ook weerslag in verzoekers verklaringen, zoals *infra* blijkt.

Verzoeker trad met N.A. religieus in het huwelijk op 1 januari 2015. Gelet op hun respectievelijke geboortedata, zoals die blijken uit de stukken aanwezig in het administratief dossier (AD CGVS, Verklaring DVZ 24.11.2022, punten 4 en 16a; NPO, p. 8), was verzoeker op dat moment negentien jaar oud, terwijl N.A. slechts dertien jaar oud was.

Verzoekers huwelijk met N.A. wordt gekenmerkt door het zeer groot leeftijdsverschil van zes jaar. Dat verzoeker zich niet bewust was van haar jonge leeftijd, laat hoe dan ook en daargelaten de vraag of dit werkelijk zo was, de mogelijkheid om zich hieromtrent te informeren onverlet. Dit geldt des te meer nu verzoeker verklaart dat hij het 'ok' vindt voor een meisje om te trouwen vanaf vijftienjarige leeftijd en dat dit komt van wat hij weet in Syrië (NPO, p. 10). Van verzoeker, die aldus te kennen geeft dat de leeftijd wel degelijk een rol speelt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich hiervan eenvoudigweg had kunnen vergewissen vooraleer in het huwelijk te treden, minstens vooraleer met haar seksuele betrekkingen te hebben.

Uit het rechtsplegingsdossier blijken, in tegenstelling tot wat hij insinueert in zijn verzoekschrift, geen indicaties die wijzen op enige dwang die zou zijn uitgeoefend op verzoeker om in het huwelijk te treden met een dermate jong minderjarig meisje. In zijn verzoekschrift werpt hij op dat zijn huwelijk kadert binnen de culturele tradities van zijn land en de conservatieve context waarin hij is opgegroeid. Dit strookt niet met de algemene landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Ondanks een stijging van het aantal kindhuwelijken, sinds het losbarsten van het Syrische conflict in 2011, is de *Personal Status Law* van Syrië in die mate geëvolueerd dat in 2019 de wettelijke leeftijd voor het aangaan van een huwelijk bepaald werd op achttien jaar en op vijftien jaar indien er instemming is van de mannelijke voogd en rechtbank. Hoewel verschillende religieuze minderheden, waaronder Druzen en Christenen, hun eigen wetten bepalen aangaande de persoonlijke status en kindhuwelijken toelaten, toont de algemene informatie aldus niet aan dat de leeftijd waarop een meisje in het huwelijk kan treden hoegenaamd geen rol zou spelen (EUAA, *Country Guidance Syria*, februari 2023, p. 109; EASO *COI Report: Syria – The Situation of Women*, februari 2020, p. 33). Verzoeker is Arabisch soennitisch moslim (AD CGVS, Verklaring DVZ 24.11.2022, punten 6d en 9). Bij aanvang van het Syrische conflict had verzoeker daarenboven reeds de leeftijd bereikt van vijftien jaar en was hij aldus grotendeels gevormd in een periode waarin kindhuwelijken weliswaar reeds bestonden, maar de aard ervan nog niet beïnvloed werd door het langdurige karakter van het Syrische conflict waardoor meisjes zwaarder werden getroffen (*Stolen Future: War and Child Marriage in Northwest Syria*, p. 10; EASO *COI Report: Syria – The Situation of Women*, p. 24). Voorts tonen de beschikbare gegevens van UNICEF uit 2006 aan dat 13% van de Syrische meisjes voor hun achttiende levensjaar trouwde en 3% voor de leeftijd van vijftien jaar, wat evenmin toelaat kindhuwelijken jonger dan vijftien jaar te beschouwen als "de traditie" of "niet uitzonderlijke gebruiken". Bovendien blijken kindhuwelijken het meest voor te komen in de provincies Dara'a, Rif Dimashq en Quneitra, waar respectievelijk 26, 25 en 23% van de meisjes voor hun achttiende levensjaar trouwde, terwijl verzoeker afkomstig is uit de provincie Idlib (EASO *COI Report: Syria – The Situation of Women*, p. 24).

Met betrekking tot de familiale situatie van N.A. en de redenen waarom haar familie besloot haar dermate jong in het huwelijk te laten treden, blijft verzoeker uitermate summier. Er blijkt geen sprake van enige druk van zijn eigen ouders, nu hij tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat zijn moeder al overleden was en dat zijn vader wel in leven was maar toen reeds ziek was en dat het zijn broers en zussen waren die het huwelijk regelden (NPO, p. 9). Hij gaf ook aan dat het zijn wens was in het huwelijk te treden en hiernaar gevraagd ter terechtzitting gaf hij aan dat hij vooraleer zijn ontmoeting met N.A. nooit andere huwelijkskandidaten had tegengekomen. Op de vraag waarom hij wilde trouwen, gaf verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud ook nog aan wat volgt: *"zoals elke andere man, wilde ik trouwen"* (NPO, p. 9). Dat er sprake was van enige druk op hem blijkt niet aldus op geen enkele manier. Verzoeker heeft voorts geen kennis van de redenen waarom de ouders van N.A. wilden dat zij op zo een jonge leeftijd in het huwelijk trad. Hiernaar gevraagd, antwoordt hij slechts dat er geen specifieke reden was en dat het normaal is volgens hun gebruiken dat een vrouw op die leeftijd trouwt. Hij voegt hierbij nog toe wat volgt *"Misschien trouwen mensen soms niet op die leeftijd, maar omdat er een akkoord was en zij ging akkoord, gebeurde het"* (NPO, p.10). Waar verzoeker insinueert dat N.A. haar instemming heeft gegeven nu het de Seikh toekomt om dit na te gaan, moet hij immers ook toegeven dat hij het haar nooit persoonlijk heeft gevraagd of zij wel wilde trouwen (NPO, p. 10). In dit verband blijkt uit de landeninformatie dat aan de toestemming geen voorbereiding op het

huwelijk voorafgaat en het een gangbare praktijk is dat de Sheikh zelfs niet om de toestemming van de toekomstige bruid vraagt (AD CGVS, landeninformatie, stuk 4, Terre des hommes, “*Understanding the social processes underpinning child marriage: The impact of protracted displacement in Lebanon on Syrian refugees*”, p. 44). Ter terechtzitting gevraagd naar de voorbereidingen die N.A. had genomen op het huwelijk, antwoordt verzoeker louter dat er toestemming was van alle partijen.

De getuigenverklaring gevoegd bij het verzoekschrift doet geen afbreuk aan het gedwongen karakter van het kindhuwelijk. Middels de getuigenverklaring tracht verzoeker de vrije keuze van N.A. om het huwelijk aan te gaan, te benadrukken. Het desbetreffende stuk is echter niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad. Voor zover rekening gehouden wordt met de vrije vertaling hiervan weergegeven in het verzoekschrift kan hierin evenmin een toestemming blijken in haar hoofde. Zij geeft immers aan dat haar huwelijk enkel plaatsvond met goedkeuring van haar vader en moeder (verzoekschrift p. 9). Dat er sprake zou zijn geweest van een vrije keuze blijkt allerm minst en vindt ook geen steun in de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Voorts blijkt nog dat verzoeker N.A. helemaal niet kende, dat er zelfs geen gesprek was tussen hen toen ze elkaar voor de eerste keer ontmoetten en dat zij elkaar ook niet meer zagen tijdens de twee daaropvolgende maanden tot aan het huwelijk (NPO, p. 9). De getuigenverklaring van N.A., waarvan het overigens niet duidelijk is in welke omstandigheden zij werd opgesteld, doet hoegenaamd geen afbreuk aan de schadelijke gevolgen die een gedwongen kindhuwelijk ook *in casu* met zich mee hebben gebracht en die hoger werden besproken. Evenmin is zij van die aard de verantwoordelijkheid in hoofde van verzoeker op te heffen (zie *infra*).

Gelet op het geheel van voorgaande blijkt aldus dat verzoeker op de hoogte had moeten zijn van de *supra* omschreven schadelijke gevolgen die een huwelijk tussen een meerderjarige man en een meer dan zes jaar jonger minderjarig meisje met zich teweeg brengt. In het geheel van de omstandigheden eigen aan verzoekers situatie, kan zelfs een eventueel gegeven instemming in hoofde van N.A. niet beschouwd worden als een volwaardige en geïnformeerde instemming. Rekening houdend met verzoekers verklaringen, de landeninformatie en de overige stukken uit het rechtsplegingsdossier kan niet worden besloten dat N.A. haar instemming gegeven heeft vrij van fysieke, psychologische, seksuele, financiële of emotionele druk.

5.2.2.2. Verkrachting

De eerste seksuele betrekkingen tussen verzoeker en N.A. vonden plaats de nacht van hun religieus huwelijk op 1 januari 2015 (NPO, p. 11). Dat er seksuele handelingen werden verricht op een moment dat N.A. zelfs nog niet de volle leeftijd van veertien jaar had bereikt, waardoor zij in geen enkel geval geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen, wordt niet betwist. Dat er sprake is van (herhaaldelijke) verkrachting volgens het Belgische strafrecht blijkt uit het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in hoofde van N.A.. gelet op haar leeftijd, die van verzoeker en het leeftijdsverschil (zie ook *supra*, onder “strafbaarstelling” punt 5.2.1.2.).

De vraag of N.A. al dan niet zou hebben ingestemd met de seksuele betrekkingen met penetratie stelt zich omwille van het onweerlegbaar vermoeden van een gebrek aan instemming niet.

Het toegebrachte lichamelijk letsel is inherent aan de aard van de daad, namelijk de herhaaldelijke verkrachtingen die verzoeker heeft gepleegd, waardoor niet verder moet worden ingegaan op de aard van de toegebrachte schade.

5.2.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald op de straffen die in België van toepassing zijn op de gepleegde handelingen, zijnde verkrachting en gedwongen kindhuwelijk, de aard van de misdrijven, de strafverzwarende omstandigheden en de aard en de ernst van de veroorzaakte schade, wordt geconcludeerd dat verzoeker ernstige misdrijven gepleegd heeft, die eveneens op Europees en internationaal niveau veroordeeld worden. Voormelde criteria zijn *in casu* afdoende determinerend om te oordelen dat er sprake is van ernstige misdrijven die, indien ook voldaan aan de overige voorwaarden omschreven in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kunnen leiden tot de uitsluiting van de internationale beschermingsstatus.

5.3. De individuele verantwoordelijkheid

5.3.1. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken (EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 98-119). Daartoe moet worden vastgesteld dat de verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea*; moreel element).

De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 96).

5.3.2. Verzoekers individuele verantwoordelijkheid, zowel voor wat betreft de verkrachting als het gedwongen kindhuwelijk, blijkt genoegzaam uit volgende vaststellingen:

- (i) Verzoeker was op het moment van het huwelijk een meerderjarige man van negentien jaar oud, die zelf de vrije en bewuste keuze nam om met N.A. in het huwelijk te treden zonder zich terdege te vergewissen van haar leeftijd en zonder andere huwelijkskandidaten te overwegen;
- (ii) Verzoeker is niet opgegroeid in een omgeving waarin kindhuwelijken op dermate jonge leeftijd als norm of als niet uitzonderlijk werden beschouwd;
- (iii) Verzoeker was zich bewust of had zich bewust moeten zijn van de schadelijke gevolgen zowel van het kindhuwelijk als van de seksuele contacten met penetratie met N.A.; en
- (v) Verzoeker heeft met N.A. veelvuldige seksuele betrekkingen met penetratie gehad ook nadat hij zich vergewist had van haar leeftijd, waar hij aangeeft dat ze nadien hebben gesproken over hun leeftijdsverschil (NPO, p. 12).

Daar in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening gehouden wordt met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, dient geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing te worden gemaakt wanneer geoordeeld wordt dat de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 109; EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p. 117-119 ‘*expiation*’). Dat verzoeker een gezinsleven heeft opgebouwd met N.A. is aldus niet relevant in het kader van huidige beoordeling. Ook de getuigenis die voorligt is, omwille van de redenen *supra* uiteengezet, niet van die aard om afbreuk te doen aan verzoekers individuele verantwoordelijkheid.

5.4. Niet-politiek misdrijf

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voormelde feiten, gekwalificeerd als respectievelijk een gedwongen kindhuwelijk en verkrachting, niet met een politiek oogmerk heeft gepleegd en dat zij louter waren ingegeven door zijn wil om te huwen en dit huwelijk te consumeren. Het niet-politiek karakter van deze misdrijven wordt niet betwist.

5.5. Buiten het land van toevlucht

Verzoeker en N.A. traden in Syrië religieus in het huwelijk op 1 januari 2015. De herhaalde verkrachtingen vonden ook plaats in Syrië. Dat zij met elkaar in het huwelijk zijn getreden en seksuele betrekkingen met penetratie hebben gehad buiten het land van toevlucht, zijnde België, wordt niet betwist.

5.6. Voordat hij tot dit land als vluchteling werd toegelaten

Dat het huwelijk en de eerste seksuele betrekkingen met penetratie voorafgingen aan de komst van verzoeker, wordt niet betwist.

5.7. Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat voldaan is aan de constitutieve elementen van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag, met name dat in verzoekers geval ernstige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf heeft gepleegd dat ernstig en niet-politiek van aard is, dat plaatsvond voordat verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling, en waarvoor hij individuele verantwoordelijkheid draagt.

Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.8. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, namelijk dat wanneer de commissaris-generaal een verzoeker uitsluit van de vluchtelingenstatus hij in het kader van zijn beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar

Syrië. Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, wordt in het kader van huidig beroep enkel uitspraak gedaan over de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer en over artikel 3 van het EVRM. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt.

5.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO